

# Kortprosa af Carsten Ploug Olsen

## Måske

judgment day

*...der er ingen ilt...de brunlige urene strømme af blod fosser op ad væggene...en engel flyver ved et uheld ind i spindet og angribes resolut af dyret der venter og æder englen har ikke en chance...spørgsmål som: Findes djævelen og hvordan får jeg sex og hvem er størst U2 eller Madonna...matematikopgaver der skal afleveres punktligt og pumpende disco og togskinner man kan lægge sig på...og himlen der er blå fordi det er den farve i spektret der ikke filtreres bort af atmosfæren...og palæstinenserne der har kapret endnu et fly der er mange døde...og elendige amerikanske film hvor Richard Chamberlains utroværdige kærlighed altid fuldbyrdes og han sidder som en sminket lykkelig gammel nisse til sidst sammen med sin kone gennem fem minutter og fædre der klapper deres smukke sønner med uægte strålende smil jovialt imponeret på hovedet og mumler noget om det var li godt satans lemlæst dig selv som jeg hvis du falder er der ingen nåde...og liderligheden der er større end verden et glimt af den sorte mis gennem trusserne og ud og banke den iskolde og stenhårde dunkende rejsning ned...og...og ensomheden...og døden...*

Jeg fandt ud af, at der ingen udvej var. Alting opløstes i angstens stærke syre. Jeg frygtede menneskenes gode humør og vilje til livet. Mit liv var fyldt af polerede biler, som jeg var for ung til at køre i, piger jeg ikke kunne score, og som var rasende fordi jeg begærede dem så voldsomt, halvtsmeltet smør og ost og jordbærmarmelade på rundstykker søndag morgen og stærk kaffe, kaffe og fedt, der lægger sig dødeligt om hjertet, og fjernsynets blinde øjne, der ikke-seende som en hvidt støvet pestramt og spedalsk tiggende om penge og berømmelse og sex og magt, og fyldt fremfor alt af min egen magtesløshed og angst og liderlighed.

Da jeg var 17 år begik jeg mit første mord. Og jeg fandt ud af, at Biblen taler sandt, når den siger: Øje for øje, tand for tand. Og uretten hævnnes i syv gange syv slægtled. Jeg myrdede mig selv. Jeg myrdede min ånd. Og siden gentog det sig igen og igen. Eller rettere: Det åndelige selvdab blev min normale, konstante tilstand. Indtil min smerte kulminerede, da mit livs sidste håb forsvandt. Jeg drømmer:

*...slangens røde helvedesøjne forfølger mig, finder mig og slangen eksploderer...jeg ligger i en stenet ørken med knuste ben...atomsprængningen har knust verden mig...med mine knuste ben skal jeg vandre gennem verden med den tonstunge sorte boa-slange på hovedet, forude venter to flasker rent vand...himlen føder hvidbladede roser en baby græder hjerteskerende...og i centrum står livets træ årvågent og roligt, det klapper mig mildt bebrejdende på hovedet...*

redemption

Jeg fandt ud af, at det ikke gjaldt om at slippe ud men finde ind. At erobre sit centrum og stå fast. At mennesket, også jeg, for enhver pris søger at undfly sig dommen, men at denne i sig selv rummer den eneste mulige frelse. Og at vejen er trang men fuld af håb. Til sidst var der kun lige plads til mig i verden, som var jeg indespærret i en jernjomfru, der ikke var lavet for at torturere mig, men føde mig. Den sande fred og muligheden af ægte kærlighed finder man kun gennem den ultimative smerte, når man møder sin egen absolutte begrænsning. Dommen og frelsen er din egen.

Smerten klinger af. Sygdommen svinder. Gennem mange lange, smertefulde år har jeg vundet dette. Den der vil flygte fra sin smerte, flygter altid. Indtil smerten finder én, indhenter én. Dette sker på et tidspunkt. Og det er barmhjertigt. For så ser vi, at smerten dog er begrænset, ligesom vi er begrænsede. Kun kærligheden er ubegrænset.

Og deri ligger verdens dybe mening.

# QUADRO

. regn der falder sydende hviskende grønt mod asfalt og jord befrugter kloden som sæd fra himlen våde parker forladte stirrer blindt i mørket med dampende munde midt i byerne ræve strejfer efter køn og føde skræmte harer lægger ører ned i plovfurer et sted ingen ser melankolske ugler trætte til døden jager forelskede mænd gennem byens gader med sorte jakker og en enkelt rød visnet blomst i knaphuller brude sparket i dans kjoler væk fra kønnet bryster dirrer vemodigt sænker oldingen sit blik over endnu en morgen en for meget et enkelt lys brænder i blokken der sidder en studerende og hugger sine tanker ud af sine stemningers trægt flydende granit og marmor alle venter på døden døden den kommer i morgen pludselig sol efter en byge det går nok alt sammen skal du se varmen varmen ja ja det er virkelig sandt og skove der vågner livets fødsel går i glemmebogen en regndråbe for hver en sorg mennesker har haft det dybe broderskab ingen kender eller storkene som aldrig kommer de skulle skamme sig nyheder flakser bange for at blive husket om ti minutter træt træt langt ind i sjælen efter det lange mørke og kroppe der havde vænnet sig til at dø blå kaniner bader natten lang under blødende stjerner violer der lander på søers dybsorte ingenting ingenting taler verden er højt hævet over forstanden heroin klarer sagen jeg siger dig du bliver ulykkelig eller lykkelig hvis du følger tranernes spor over himlen men heller ikke de taler først var der ingenting så dryppede guden sin tanke i mørket som regnen regnen der siler ned ad ensomme stumme ruder hvorfor dugger øjne når du spørger vi ved det ikke alting fødes alting dør hvorfor hvorfor skal babyer fodres med aks der nærrede en digters tanke eller ingen virkelig ja hvad er virkelige tordenbyger der driver hen over forladte have nedsænket i mørket hviler fostre under blodsøle dybt dybt i mørket hulker vi tag os op vi er færdige rens os hjælp os med at så lyset forsvinder jeg er bange for at det bliver storm i nat glødende øjne sværger evigt mens jeg gaber og vender mig om hvad er der imellem os spørgsmål ingen svar mørket buldrer lyset tier vi hungret efter form og struktur og dør i dette anarki mørket opløser al struktur som syre der fjerner dine fingres aftryk det sortner for min øjne når jeg ser i himlens azurblå dybder svæver en due med gyldne og hvide og grønne fjer måske er den svaret...

Skære fedtet væk. Jeg var midt i et vældigt intet af sort men neutralt mørke. Tanke uden krop. Min elskede og jeg. Vi kunne kredse kredse kredse. I al evighed. Et svagt smil. Min kærlighed fik hende til at lyse. Ophør af tunge lidelser. Stilhed. Bare. Stilhed. Eller dens modsætning. Jeg så guden omgivet af det enorme mørke. Tanke uden krop. Visheden for at han ville sejre og at kampen ville skabe et væsen så enormt at intet sprog og ingen tanke kan rumme det. Eller i tanken så jeg Mørket så dybt og så ondt. Guden havde sejret over det. Jeg kunne ikke. Gud spurgte: Elsker du mig? Og hver en fiber i min ånd svarede jublende ja. Eller modsat igen. Da mørket sprængte kosmos for mine øjne. Min ondskab. Eller da tanken og viljen i mit indre endelig føjedes sammen i guddommelig harmoni.

Alt det er sandt. Skal du kende mig skal du forstå dét. Du skal også have været alene med din sjæl. Men jeg ved at få forstå det. Mange frygter det. Eller da jeg lå i mørket efter en dags tunge lidelser og uophørligt tankejag og et kort sekund kom op til overfladen og undrede mig over mine lidelser og hvorfor jeg dog i alverden befandt mig her omgivet af lutter grimme ting og små små mennesker som jeg selv og min sjæl viste mig et glimt af hvem jeg egentlig er og kontrasten var så stor at jeg måtte le men begrænsningens uafvendelige realitet og rædsel piskede mig tilbage til mine indre bødler der jagede mig bort fra mig selv den indre atomexplosion jeg forsøgte at viske bort med tankerne men den jog bestandig mod mit centrum ingen fred ingen hvile kampen for centeret lyset mørket hvem vinder for at erobre centeret må du se dit totale mørke men også håbet visheden om at have erobret centeret det center som de fleste er afskåret fra hvad finder du helt helt alene med dig selv...

Stilhed.